

NYÁR ÓRAI

MIKÓ CSABA

VESZÉLYBEN A TÖLGY!

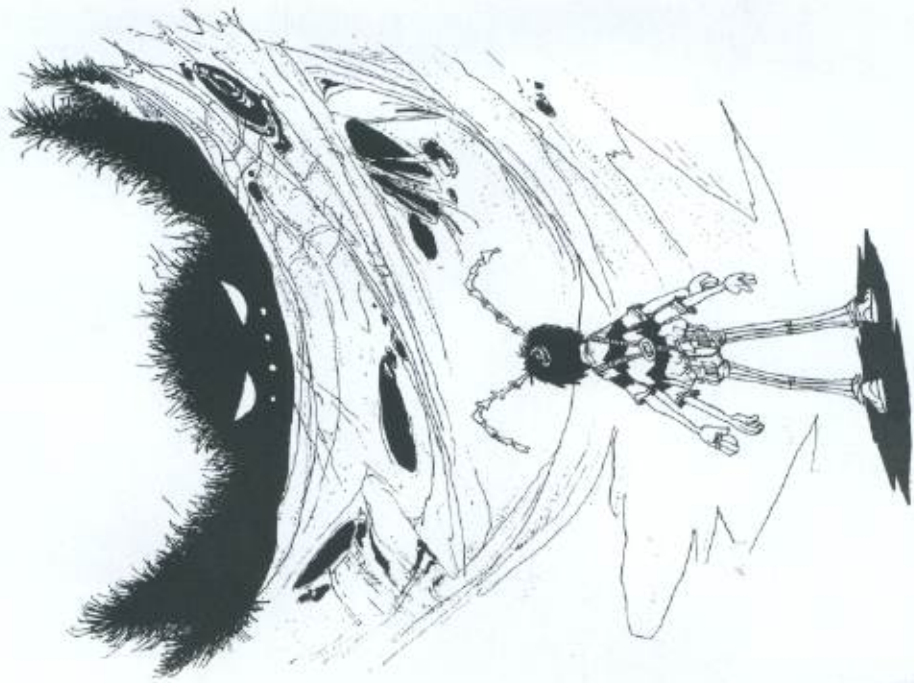
Csápy színe lép

Lakatos István rajzaival

Kolibri
Budapest

ELSŐ RÉSZ

Szöveg © Mikó Csaba, 2014
Illusztráció és borítóterv © Lakatos István, 2014

1. FEJEZET

– Micsoda szenzáció! Már csak néhány pillanatot, és kezdődik az év legfontosabb eseménye: a Korona Ékköve Bár Tavaszközszöntő Ünnepege!

A nagy Tölgy Kérésztrádáján egy tűzpiros autó száguldott a forgalomban. Három utasa, három csinos bogárlány, kétségbeesve hallgatta a rádiót.

– Nem fogunk odaérni – nyöszörgött az anyós-ülésen ülő szökített hajú Amanda, és kibámult az ablakon.

– Ha nem érünk oda, én belehalok – jelentette ki a hátsó ülésen ülő Mira, akinek pókször bundájánál csak lakkozott körmei voltak harsányabbak. Egyedül a sportkocsit vezető, feltűnően csinos bogárlány nem mondott semmit. Összeszorított szájjal markolta a kormányt, kockázatos előzésekbe kezdett, és mint aki elfelejtette, hogy létezik fék is a világon, már két lábbal taposta a gázpedált.

– A Lentiek miatt fogunk elkésmi – grimaszolt megvetően Amanda, majd kikiabált az ablakon. – Féltre! Féltre az ócska tragacsaitokkal, nem halljátok?!

A Tölgy, aminek a törzsén a három bogárlány autója fölfelé haladt, a legnagyobb volt egész Kerekerdőben. Egy sok milliós lakossal büszkélkedő bogárlakónia, üzletekkel, szórakozóhelyekkel, pókhálószzerűen szerteágazó útvonalakkal. Ezt a várost irányította Szarv polgármester, akinek lánya, Fátyolka, a tűzpiros kabriót vezette.

– Jóságos lapulevél! – sápítózott a Tölgy Rádió sztárriportere. – Nem fogják elhinni, ki lépett a város szőnyegre az imént!

– Nem, de te majd elmondod – grimaszolt Fátyolka, majd kielőzött egy fanektárt szállító teherautót, aztán gyorsan visszarántotta a kormányt, mert majdnem összeütközött egy traktoron dőcögő dögbogárral.

– Ne is találgassanak! Nem más, mint Mobi Lajos, városunk leggazdagabb polgára!

Fátyolka ismét előzni kezdett. A Korona Ékkövő Bár, ahová tartottak, a Tölgy leghíresebb szórakozóhelye volt. Pontosan a fa csúcán helyezkedett el, és nagyszerű kilátás nyílt onnan Kerekerdőre. Ez volt a Fentiek elit klubja, a kiváltságosok találkozóhelye. Ha valaki nem volt ennek a szűk társaságnak a tagja, akár hónapokig is várnia kellett, hogy bejuthasson. Vagy épp az örökkévalóságig. Erről a helyről jelentkezett be imént a Tölgy Rádió

kullancs sztárriportere, Vér Szivónia, hogy felkonferálja az érkező hírességek nevét.

– Mindjárt három óra – siránkozott egyfolytában Amanda, mire Fátyolka dühösen elzárta a rádiót.

– Már mindenki ott van, csak mi nem! – panaszkodott Mira is. Fájdalmas arccal nézegette lakkozott körmeit. – Viszlát, ékszerék, viszlát, finom koktélok, viszlát, meseszép ruhák!

A sztráda, amin haladtak, a Tölgy végeláthatatlan magasságba ívelő lombozatának fő útvonala volt. A fa törzsén vezetett fölfelé. Pontosan nyolcvan sávján ezernyi bogár araszolt tömött sorokban. Ki a gyökerek felé, ki a csúcs irányába tartott. Erről a főútról kanyarodtak le a mellékutak, amelyek az ágakra vezettek. Egyenesen a Zónák belsejébe.

– Vége, ennyi, elkéztünk.

Nagyiából félúton járhattak. Nem messze a Töltött Zónától, a fa egyetlen részétől, ahová a Tölgy polgárainak tilos volt bemenniük.

Fátyolkáék szlalomozva előzték a kocsikat. Még tíz perc volt az innepség kezdetéig, és már-már kezdtek hinni abban, hogy mégiscsak odaérhetnek, amikor hirtelen iszonyú robaj támadt.

Míntha villám csapott volna a Tölgybe; túlköltek a vezetőik, csikorogtak a gumik, a nyolcvansávos

sztrádán több ezer autó sofőrje lépett egyszerre a fékre.

– Vigyázz! – sikoltott fel Amanda. Úgy markolta az ülést, hogy féltő volt, letörnek a körmei.

Óriási volt a riadalom. A fa kérge megemelkedett, majd mintha alulról hatalmas erő feszítené, egy repedés futott végig a Kéregsztrádán.

– Segítségt! – kiabált Mira, és nem tudta, előre vagy hátra dőljön rémületében.

KRRRCCSSSS!!!

A hang földöntúli volt. A kérge iszonyú erővel megröppant, kettényílt, és hatalmas szakadék keletkezett a Kéregsztráda közepén. Ott, ahol nemrég még autópálya volt, most mély seb tárongott a Tölgy törzsén.

Fátyolka kétségbeesve markolta a kormányt. Az imént, az utolsó pillanatban féltérantotta a kocsi, mert majdnem belerohant az előtte fékezőbe, és most – leszáguldva a Kéregsztrádáról – egy hepehupás mellékúton haladt.

– Megőrültél?! – kiabált Mira, és hátrafeszült az ülésben.

Fátyolka nem felelt. Mintha sokkolta volna a fát ért szerencsétlenség: ahelyett, hogy megállt volna, ment tovább a kis utcában.

– De hát erre a Tiltott Zóna van! – kiabált Amanda is, akinek jógával nyugtatott lénye már leginkább egy idegbeteg furia benyomását keletette.

Fátyolka erre sem felelt. Úgy nyomta a gázt és kapaszkodott a kormányba, mint akinek az élete múlik rajta.

– Er-r-re – rázkódott a hátsó ülésen Mira – nem szaa-bad... dö... dö...

– Nekem mindent szabad – válaszolta dacosan Fátyolka. – Én vagyok a polgármester lánya.

De azt már nem tette hozzá, az apja azt sem venne észre, ha netán dögbogárrá változna, annyira leköti a város vezetése.

– Egyébként pedig... – folytatta. – Oda akartam érní, így pedig oda is *fogtok* érní!

Azzal végleg maga mögött hagyva a sztrádán feltorlódtott kocsisort, nagy sebességgel ráfordult a Tiltott Zóna mellett elvezető útra.

A távolban már látszott az elkerített részt övező kordon bejárata. A levelekből ácsolt kerítés mögötti sűrű, árnyas övezet: a Tiltott Zóna. Ez egy elhagyatott lombos ág volt a Tölgy felsőbb szintjei alatt nem sokkal. A fa huszonnégy Zónájából az

egyetlen, ahová bogár nem tehetette be a lábát. Fátyolka arra gondolt: elhaladnak mellette, megke-
rülük a repedést, majd visszatérnek a törzsre, hogy
folytathassák útjukat a fa csúcsa felé.

– Azt nézzétek! – kiáltotta hirtelen Mira. Lakko-
zott körmeivel egy óriási tábla felé mutatott, amin
csupa nagybetűvel ez állt:

ÉLETVESZÉLY!

OKTOPUSZ LAKÓHELYE!

TOVÁBBMENNI SZIGORÚAN TILOS!

De Fátyolka nem törődött vele.

– Az Oktopusz csak mese – jelentette ki, és bele-
taposott a gázba.

– Nem az!

– De!

– De nem! – vitatkozott Amanda is.

– De! Vagy ti talán ismertek valakit, bárkit is,
aki látta valaha ezt a híres-neves szörnyet?

– Nem – felelte Mira sírós hangon. – De csak
azért, mert még nem akadt senki, aki átlépte volna
a Tiltott Zóna határát!

Vészjósló szavait csend követte. A két bogárlány
úgy érezte: nekik már semmi kedvük ehhez az egész

Korona Ékköve-partihoz. Egyszerűen csak haza
akartak menni, mégpedig azonnal.

– Na, jó – mondta Fátyolka. – Visszamegyek a
sztrádára.

De mielőtt még bármit is tehetett volna, az autó
váratlanul ugrálni kezdett, a kormány pedig irá-
nyíthatatlanná vált.

– Mi történt? – sikitott fel egyszerre Amanda és
Mira, de választ már nem kaphattak. A kocsi meg-
pattant egy buckán, majd átszakítva a levelekből
ácsolt kordont, beszánguldott a Tiltott Zóna köze-
pébe.